

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOÚ-00218/21-2

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále také jen „Úřad“), jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 5, § 16 odst. 3 a § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. 1. 2020 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodl o odvolání žadatele o informace, spolku Sodales Solonis z. s., IČ 22848347, se sídlem Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, proti rozhodnutí povinného subjektu, Českého rozhlasu, IČ: 45245053, se sídlem Vinohradská 1409/12, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, o odmítnutí části žádosti ze dne 22. 12. 2020, č. j. Inf. CRO 16/2020-4, takto:

V souladu s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, se rozhodnutí Českého rozhlasu ze dne 22. 12. 2020, č. j. Inf. CRO 16/2020-4, **ruší a věc se vrací k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

Spolek Sodales Solonis z. s., IČ 22848347, se sídlem Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák (dále jen „žadatel“) požádal dne 7. 12. 2020 Český rozhlas, IČ: 45245053, se sídlem Vinohradská 1409/12, 120 00 Praha 2 – Vinohrady (dále jen „povinný subjekt“), o poskytnutí následujících informací:

„Děkuji Vám za Vaši odpověď ze dne 4.12.2020. Podávám upřesněnou žádost dle zákona 106/99 Sb. o svobodném přístupu k informacím:

- 1) *Jakými finančními částkami je honorován pan Luboš Xaver Veselý za pořady v ČRo „Xaver a host“ a „Xaverův veselý kvíz“, jako externí spolupracovník ČRo?*

- 2) *Na základě čeho, resp. jakého druhu smlouvy působí jako spolupracovník ČRo?*
- 3) *Žádám o zaslání této smlouvy, případně smluv. Jedná se o veřejně známou osobu, placenou veřejnou institucí z peněz daňových poplatníků, kde ochrana soukromí osob je snížena a nemůže být upřednostněna na úkor informování veřejnosti ve veřejném zájmu. Pan Veselý proti zveřejnění nic nenamítá – viz jeho vyjádření níže.*

Pan Veselý veřejně, opakovaně prohlásil, že zveřejní svůj plat a smlouvu v Českém rozhlase, pokud mu to ČRo dovolí: „Já jsem prosil svého nadřízeného v Českém rozhlase, že bych šel příkladem a svoji smlouvu, kterou mám v ČRo, bych s velkou radostí uveřejnil. Protože Český rozhlas, jak víme, je také médium veřejné služby, tedy také dostávám jakýsi honorář z peněz koncesionářů. A mně by to přišlo fér, tak jsem toto navrhl,“ řekl Veselý ve vysílání televize Prima CNN.“

Dne 22. 12. 2020 povinný subjekt poskytl část požadovaných informací žadateli (přípis pod č. j. Inf. CRo 16/2020-3), informace k bodu 2) žádosti a část informací k bodu 3) žádosti (pseudonymizované kopie smluv). Poskytnutí zbylých informací žadateli odmítl svým rozhodnutím ze dne 22. 12. 2020, č. j. Inf. CRo 16/2020-4, s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanoveními § 8a, § 8b a § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., tedy z důvodu ochrany soukromí a osobních údajů fyzické osoby (příjemce veřejných prostředků), a dále ochrany obchodního tajemství povinného subjektu.

Dne 25. 12. 2020 podal žadatel proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání. Povinný subjekt předal Úřadu odvolání žadatele dne 11. 1. 2021 spolu se spisovou dokumentací a svým stanoviskem, ve kterém setrval na svém názoru, uvedeném v rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

II.

Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení řízení o odvolání dle ustanovení § 16 zákona č. 106/1999 Sb. Zákon č. 106/1999 Sb. byl novelizován zákonem č. 111/2019 Sb. Na základě této novely došlo ke změně ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., které stanoví, že nelze-li podle § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad. Podle čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb. se do 1. 1. 2020 postupuje podle § 16, 16a, 16b a § 20 tohoto zákona ve znění dosavadních předpisů, tedy ve znění zákona účinném do 23. 4. 2019. S ohledem na toto přechodné ustanovení je Úřad příslušným pro vedení odvolacího řízení a řízení o stížnosti u vybraných povinných subjektů od 2. 1. 2020, a to i u těch řízení, která byla zahájena před účinností výše uvedených změn a do 1. 1. 2020 nebyla ukončena.

Povinným subjektem je Český rozhlas, u kterého nelze určit nadřízený orgán dle ustanovení § 178 správního řádu. S ohledem na tuto skutečnost je pro účely zákona č. 106/1999 Sb. nadřízený orgán určen dle ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., a je jím tedy Úřad.

III.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle § 89 odst. 2 správního řádu. Úřad přezkoumal soulad

napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu podaného odvolání.

Dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu musí mít odvolání náležitosti podání uvedené v § 37 odst. 2 stejného právního předpisu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Žadatel označil své podání jako odvolání, přičemž v něm uvedl, že proti rozhodnutí povinného subjektu podává v zákonné lhůtě odvolání podle ustanovení §16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 83 odst. 1 správního řádu; v hlavičce podání označil rozhodnutí povinného subjektu spisovou značkou i číslem jednacím. Přestože žadatel nesplnil jednu z náležitostí odvolání a neuvedl, v čem je spatřován rozpor rozhodnutí s právními předpisy, Úřad jej nevyzýval k doplnění této náležitosti, a to s ohledem na zásadu procesní ekonomie (§ 6 odst. 2 správního řádu) vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí povinného subjektu shledal v rozporu s platnými právními předpisy.

A. K ochraně osobních údajů

Pojem osobního údaje definuje *Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů)*. Podle čl. 4 odst. 1 tohoto obecného nařízení se osobními údaji rozumí *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (subjektu údajů), přičemž identifikovatelnou je taková fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby*. Osobním údajem je tedy informace, ze které lze přímo nebo nepřímo dovodit, že se jedná o konkrétní fyzickou osobu. V daném případě Úřad konstatuje, že požadované informace obsahují osobní údaje dle této definice, a to **osobní údaje identifikační, kontaktní a údaje o vyplacených odměnách**.

Článek 8 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod zakotvuje *právo na respektování soukromého a rodinného života*, kdy každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence; státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Dle článku 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je *nedotknutelnost osoby a jejího soukromí zaručena*; omezena může být jen v případech stanovených zákonem. Článek 10 Listiny základních práv a svobod uvádí, že každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Každý má také *právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, a na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě* (právo na informační sebeurčení).

Článek 10 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod odkazuje na *svobodu projevu pro každého*, kdy toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice (tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem). Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Článek 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod *zaručuje svobodu projevu a právo na informace*. Dle odst. 4 stejného ustanovení lze tuto svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Odst. 5 totožného ustanovení stanoví, že státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti, kdy podmínky a provedení stanoví zákon č. 106/1999 Sb.

Dle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*; výjimku tvoří osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Dle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. poskytne povinný subjekt základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, přičemž tato výjimka se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Základní osobní údaje podle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Vzhledem k tomu, že žadatel napadl svým odvoláním rozhodnutí jako celek, je třeba posoudit dvě skupiny osobních údajů, které povinný subjekt pseudonymizoval v poskytnutých smlouvách, a to **jednak identifikační a kontaktní osobní údaje fyzických osob** (bydliště, DIČ, rodné číslo, bankovní spojení, e-mail a podpis dotčené osoby, a dále jméno, příjmení, kontaktní údaje a podpis osoby, vystupující ve smlouvě za povinný subjekt), **jednak smluvně určenou výši odměn dotčené osoby za provedená díla**.

Identifikační a kontaktní údaje dotčené osoby jako příjemce veřejných prostředků lze chránit minimálně v tom rozsahu, kde jejich poskytnutí není požadováno § 8b odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. (tedy rodné číslo, bankovní spojení, e-mailová adresa a přesná adresa bydliště). Údaje zástupce pro smluvní jednání za povinný subjekt lze chránit pouze takové, které nejsou dostupné ve veřejných registrech, tedy v příslušných rejstřících. Vzhledem k tomu, že Úřadu nebyla postoupena originální podoba obou smluv, nemohl ani posoudit, zda byla pseudonymizace osob vystupujících jménem povinného subjektu ve smlouvě provedena v souladu s výše uvedeným, neboť nebylo možné zjistit, kdo konkrétně v daném

případě povinný subjekt zastupoval, a zda šlo o jednu, nebo o více osob.

Osobní údaje, týkající se platů a odměn zaměstnanců povinných subjektů, judikatura v minulosti podřadila pod ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., neboť se jedná o příjemce veřejných prostředků ve smyslu tohoto ustanovení. Historicky rozhodování soudů v této oblasti postupně prošlo vývojem od původní převažující ochrany těchto specifických informací při provedení testu veřejného zájmu - proporcionality (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010-60) přes jejich téměř absolutní poskytování bez provádění tohoto testu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010-79, a zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62) až po překonání tohoto názoru a možnost poskytnutí těchto informací za splnění specifických podmínek modifikovaného testu proporcionality, tzv. testu platového (zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019-29). V každém jednotlivém případě střetu dvou základních práv je tedy třeba provádět test proporcionality ve smyslu plenárního nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, v případě střetu práva na informace a práva na ochranu osobních údajů, týkajících se platů a odměn zaměstnanců povinných subjektů, v jeho rozšiřující modifikaci tzv. platového testu dle nálezu Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který shrnuje v bodu 125. Povinný subjekt tak může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., pokud nejsou kumulativně splněny všechny tyto podmínky: **a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídačského psa"; d) informace existuje a je dostupná.** Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom, dle Ústavního soudu, odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Splnění kritérií Ústavní soud opřel o judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, zejména o rozsudek ze dne 8. 11. 2016 ve věci *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*, č. 18030/11. Přestože je osoba dotčená žádostí o informace honorována na základě smlouvy o dílo a licenční smlouvy, tedy jako externí spolupracovník, vzhledem k tomu, že je jí odměna vyplácena z veřejných prostředků, lze na její právní postavení ve vztahu k ochraně těchto osobních údajů nahlížet obdobně, jako na postavení zaměstnance povinného subjektu.

Nález Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, tedy předpokládá, že **povinné subjekty před zpřístupněním informace budou hodnotit jak osobu žadatele** (třetí bod tzv. platového testu), **tak účel požadovaných informací, jejich využitelnost a nezbytnost z hlediska veřejného zájmu a související veřejné diskuse** (první a druhý bod tzv. platového testu), přestože zákon č. 106/1999 Sb. s povinností žadatele blíže vymezovat svou vlastní osobu i účel požadovaných informací nepočítá. Proto pokud žadatel v žádosti neuvede v tomto smyslu žádné bližší údaje (typicky nebude argumentačně prokazovat, čím a jak jsou splněny jednotlivé požadavky tzv. platového testu), není možné z důvodu absence těchto údajů v žádosti tuto odmítnout. Jinými slovy, pokud žadatel již v podané žádosti vymezí (vyloží), zda a jak jsou splněna výše uvedená kritéria, není nutné jej jakkoli kontaktovat a povinný subjekt se při vyřizování žádosti soustředí na to, zda žádost tzv. platovým testem skutečně projde. Pokud však žadatel splnění výše uvedených kritérií v žádosti nijak neprokazuje

(nebo tak učiní zjevně nedostatečně), **je namístě žadatele vyzvat, aby příslušné údaje povinnému subjektu doplnil s odkazem na požadavky Ústavního soudu a svá tvrzení adekvátně doložil.** Povinnost žadatele vyzvat vyplývá z § 4 odst. 3 a 4 správního řádu, přičemž touto výzvou nedochází k přerušení lhůty pro vyřízení žádosti o informace; stejně tak platí, že její nevyhovění není samo o sobě důvodem pro odmítnutí či odložení žádosti bez jejího věcného vyřizování. Uplatnění této výzvy žadateli také není zákonným důvodem pro prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti o informace podle § 14 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb. [srov. též *Metodické doporučení Ministerstva vnitra k poskytování informací o platech a odměnách podle zákona o svobodném přístupu k informacím (k dopadům tzv. platového nálezu Ústavního soudu) a Shrnutí závěrů metodického doporučení*, dostupné na <https://www.mvcr.cz/odk2/soubor/metodicke-doporuceni-k-dopadum-platoveho-nalezu-ustavniho-soudu-pdf.aspx>, <https://www.mvcr.cz/odk2/soubor/shrnuti-zaveru-metodickeho-doporuceni-k-dopadum-tzv-platoveho-nalezu-ustavniho-soudu-na-postupy-povinnych-subjektu-pri-vyrizovani-zadosti-o-informace-o-vysi-platu-ci-odmen-zamestnancu-a-dalsich-osob.aspx>]. K upřesnění žádosti je třeba stanovit přiměřenou lhůtu v délce minimálně pěti dnů.

Taková výzva, ani šetření z vlastní iniciativy, zda žadatel tato kritéria splňuje, však nebyla součástí spisové dokumentace. Povinný subjekt jej předně měl, v souladu s výše uvedeným postupem, **vyzvat k prokázání těchto kritérií**, aby byla žadateli dána možnost se k jednotlivým kritériím vyjádřit.

Povinný subjekt se dále při provádění testu proporcionality omezil pouze na konstatování, že posoudil kritérium vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti, přičemž došel k závěru, že ani jedno z těchto kritérií nebylo naplněno. Poskytnutí těchto údajů není, dle povinného subjektu, naplněním veřejného zájmu na informovanosti o hospodaření povinného subjektu, neboť informace o hospodaření jsou přístupné ve veřejných výročních zprávách o hospodaření a cíle kontroly nad hospodařením povinného subjektu lze tedy dosáhnout jinak, bez zásahu do soukromí dotčené osoby. Informace, jakými finančními částkami je honorována dotčená osoba za uvedené pořady, nemá pak, dle povinného subjektu, ve vztahu ke kontrole hospodaření potřebnou vypovídací schopnost. Úřad souhlasí s povinným subjektem, že informace o finanční odměně za vytvoření díla a činnosti dotčené osoby pro povinný subjekt jsou součástí soukromí této dotčené osoby, a také že skutečnost, že dotčená osoba proti zveřejnění těchto informací nic nenamítá (respektive se nevyjádřila) nelze při provádění testu proporcionality nelze brát jako hlavní hledisko. **Výše uvedeným způsobem provedený test proporcionality je však z hlediska Úřadu nedostatečný**, neboť jednak chybí detailní rozvedení výše uvedených kritérií, jednak se povinný subjekt vůbec nezabýval zkoumáním podmínek tzv. platového testu. Vzhledem k tomu, že informace o mzdových nebo obdobných nákladech, hrazených z veřejných prostředků, se téměř vždy bude týkat veřejného zájmu, tím spíše informace o vrcholných pracovnících, **je třeba se zkoumáním jednotlivých kritérií testu proporcionality a tzv. platového testu dostatečně a komplexně věnovat.**

B. K obchodnímu tajemství

Povinný subjekt v napadeném rozhodnutí odmítl poskytnout informace o odměně také z důvodu svého obchodního tajemství, když uvedl, že stanovení daného finančního plnění

a jeho jednotlivých složek, z čehož vychází i formulace v příslušném ustanovení smlouvy, vypovídá o cenové politice povinného subjektu a je součástí obchodní strategie povinného subjektu. Dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., „pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne“; výjimku stanovuje § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého se za porušení obchodního tajemství nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků, a to při poskytování informace, týkající se veřejných prostředků. Pojem obchodního tajemství v současné době definuje ustanovení § 504 občanského zákoníku, kdy jej „tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení“. Zákonnými znaky obchodního tajemství tak jsou a) konkurenční významnost, b) určitelnost, c) ocenitelnost, d) běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích, e) souvislost s (obchodním) závodem a f) zajišťování utajení, přičemž všechny tyto znaky musí být splněny kumulativně (současně) u konkrétní požadované informace vždy tak, aby se mohlo jednat o obchodní tajemství.

Konkurenční významnost (a) se rozumí především konkurenční výhoda; jedná se o takové skutečnosti, které zakládají pro vlastníka obchodního závodu oprávněnou soutěžní výhodu, což se projevuje v tom, že má na trhu lepší postavení než konkurence. Pouze takové běžně nedostupné (unikátní) skutečnosti, které zakládají lepší postavení vlastníka obchodního závodu na trhu, mohou tvořit obchodní tajemství. Přitom postačí pouze „pravděpodobná konkurenční významnost“, tedy že jde o takové neběžné skutečnosti, u nichž se lze důvodně domnívat, že zakládají lepší postavení vlastníka obchodního závodu na trhu, respektive v hospodářské soutěži. Konkurenčně významnými skutečnostmi mohou být např. seznamy zákazníků, dodavatelů, podnikatelské plány a strategie, cenové odhady, výrobní náklady, nejruznější studie, informace z obchodních smluv, vzorníky, výrobní programy, nová technická řešení, technologické postupy a vzory, marketingové strategie, dokumentace apod. Obchodním tajemstvím může být např. i organizační změna u zaměstnavatele, který je podnikatelem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1874/2004).

Určitelnost (b) neboli identifikovatelnost těchto konkurenčně významných skutečností znamená požadavek jejich objektivní vnímatelnosti. Pouze takové skutečnosti, které lze zachytit či popsat ve smyslu vnímatelné podobě, jsou způsobilé tvořit obchodní tajemství. Požadavek určitelnosti obchodního tajemství tak přímo vyplývá z funkčního vymezení tohoto institutu.

Ocenitelnost (c) se rozumí možnost určit jejich peněžní hodnotu – cenu obvyklou (srov. § 492 odst. 1 občanského zákoníku). Není tedy rozhodná hodnota technická, estetická, náboženská či jiná, nýbrž pouze hodnota peněžní.

Požadavek *běžné nedostupnosti v příslušných obchodních kruzích (d)* je pro vymezení obchodního tajemství klíčový. Např. standardní výrobní či řemeslné postupy, které jsou obecně známé, obchodní tajemství tvořit nemohou; stejný závěr platí i pro obecně dostupné poznatky či informace. Běžná nedostupnost skutečností tvořících obchodní tajemství představuje jejich nedostupnost nejen ve vztahu ke konkurentům, ale i ve vztahu k osobám, které by mohly konkurentům obchodní tajemství jednoduše sdělit či jinak poskytnout. Obchodní tajemství sice souvisí s obchodním závodem, jenž je definován jako organizovaný soubor jmění podnikatele, nicméně ochrana investice podnikatele nemusí

být ohrožena či porušena pouze obchodníkem-podnikatelem, ale i kterýmkoliv jiným konkurentem. Podstatné je, že mezi vlastníkem obchodního závodu a osobou, vůči které je obchodní tajemství vymezováno, existuje soutěžní vztah ve smyslu § 2976 občanského zákoníku. Proto pojem „příslušné obchodní kruhy“ tak nemusí zahrnovat pouze podnikatele, ale obecně jakéhokoliv soutěžitele.

Obchodní tajemství tvoří pouze takové skutečnosti, které *souvisí s obchodním závodem (e)*, přičemž tato souvislost může spočívat v tom, že jde o skutečnosti související s výrobou, obchodem, distribucí, marketingem, logistikou, jednáním, podnikovou strategií atd. Podstatné rovněž je, že dané skutečnosti se týkají obchodního závodu, nikoliv subjektu, který obchodní závod vlastní.

Posledním z definičních znaků obchodního tajemství je *zajišťování jeho utajení (f)*, a to jak fakticky, tak právně. Faktickými kroky jsou veškerá vnitřně-bezpečnostní opatření podnikatele spočívající v omezení přístupu ke skutečnostem tvořícím obchodní tajemství, tedy zajištění technické (trezory, kamerové systémy, alarmy, přístupová hesla), personální (omezení osob, které mají k obchodnímu tajemství přístup), případně i smluvní, obsahující povinnost mlčenlivosti osob, které mají k obchodnímu tajemství v rámci určité činnosti přístup. Právními kroky jsou zejména pracovněprávní dokumenty (ustanovení v pracovních smlouvách, nepojmenovaných smlouvách se zaměstnanci, nebo ve vnitřních předpisech; to samé též ve vztahu např. ke statutárnímu orgánu či obchodním partnerům). Za obecný pracovněprávní institut sloužící k ochraně obchodního tajemství lze označit i konkurenční doložku (ke znakům obchodního tajemství srov. též LAVICKÝ, Petr a kol. *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654)*. Komentář. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014. s. 1782.)

Povinný subjekt ve svém rozhodnutí konstatoval, že se v daném případě jedná o určitelné, konkurenčně významné, ocenitelné skutečnosti, neboť se jedná o běžně nedostupné skutečnosti, které mají komerční hodnotu. Konkurenční významnost spatřuje v tom, že údaje o finančním plnění pro dotčenou osobu vypovídají o cenové politice a finančních možnostech povinného subjektu a poskytnutí žadateli a posléze veřejnosti by umožnilo odhalení cenové politiky, která je součástí obchodní strategie povinného subjektu. Jedná se o informace konkurenčně využitelné a poskytnutí požadovaných informací i následné zveřejnění by mělo pro povinný subjekt negativní následky a mohlo by bezprostředně ohrozit konkurenceschopnost povinného subjektu. Dále uvedl, že v příslušných obchodních kruzích jsou tyto informace běžně nedostupné a poskytnutím těchto informací žadateli, a tím i jejich zveřejněním, by došlo k poskytnutí konkurenční výhody ostatním subjektům a mohlo by tím dojít k citelnému negativnímu ovlivnění hospodářského výsledku povinného subjektu. Tyto informace jsou, dle povinného subjektu, v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné, jak ve vztahu ke konkurentům, tak ve vztahu ke všem osobám, které by mohly tyto informace konkurentům sdělit. Bez ohledu na specifický charakter povinného subjektu jako veřejnoprávního vysílatele ze zákona je rozhlasové vysílání obor činnosti, který je vykonáván v konkurenčním prostředí, které se vyznačuje vysokou mírou soutěživosti, a ve vztahu k ostatním provozovatelům rozhlasového vysílání je povinný subjekt v postavení soutěžitele a musí svou obchodní strategií, do níž spadá i cenová politika, soutěžit o míru poslechovosti. Povinný subjekt u informací týkajících se cenové politiky zajišťuje odpovídajícím způsobem jejich utajení, a to pomocí vnitřně-bezpečnostních opatření jak technické povahy (potřebné IT zajištění), tak personální povahy (k daným informacím má přístup v rámci povinného subjektu pouze velmi omezený počet osob).

Ve svém stanovisku dále povinný subjekt jednotlivé body rozvedl tak, že se jedná o určitelné skutečnosti, tzn. lze je konkrétně identifikovat a určit, nejsou to skutečnosti obecné povahy a lze je zachytit či popsat v objektivně vnímatelné povaze (informace o výši plnění je zachycena a zaznamenána rovněž ve smlouvě). Povinný subjekt je subjektem, na jehož činnost se, a to bez ohledu na to, zda se jedná o podnikatelské aktivity či aktivity podřaditelné pod veřejnou službu, vztahují pravidla ochrany hospodářské soutěže. Aby povinný subjekt mohl efektivně plnit úkoly svěřené mu zákonem č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, musí mu být, dle jeho názoru, zajištěn srovnatelný standard ochrany obchodního tajemství, které požívají jeho konkurenti na mediálním trhu. Poskytnutí a následné zveřejnění informací, a potenciální následné použití takových údajů, by mohlo mít pro povinný subjekt negativní následky. Ostatní provozovatelé rozhlasového vysílání by se tak dostaly k informacím o finančních možnostech povinného subjektu (a to o konkrétních finančních možnostech, které může povinný subjekt vynaložit na honoráře externích spolupracujících), což by znatelně narušilo jeho konkurenceschopnost a mohlo vést ke ztížení výkonu veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání. Poskytnutí těchto informací žadateli a posléze veřejnosti by umožnilo odhalení cenové politiky (odhalení jednotlivých složek odměn pro externí spolupracující, kterým je i dotčená osoba a tím nastavení odměňování povinného subjektu), která je součástí obchodní strategie povinného subjektu, čímž by došlo k znevýhodnění na mediálním trhu ve vztahu k ostatním soutěžitelům. Navíc konkurenti na mediálním trhu rovněž nezveřejňují jejich cenovou politiku, z které vycházejí honoráře pro spolupracující osoby, čímž by došlo k značnému znevýhodnění na trhu a tyto informace by mohly být ostatními konkurenty využity v jejich prospěch. Vysílání povinného subjektu má plnit veřejnou službu, avšak vysílání, které by nikdo neposlouchal, není možné označit za veřejnou službu.

Povinný subjekt dále ve svém stanovisku uvedl, že ačkoliv ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. stanoví, že při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství, je i v tomto případě nutné vycházet z účelu zákona a zvážit především veřejný zájem na poskytnutí dané informace. Primárním účelem práva na svobodný přístup k informacím je zajistit kontrolu veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky, k čemuž poskytnutím této informace, dle názoru povinného subjektu, nedojde. Naopak poskytnutí této informace dojde k významně zhoršenému postavení povinného subjektu jako soutěžitele na mediálním trhu vůči ostatním konkurentům, čímž by mohlo dojít ke ztížení výkonu veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání a což by v konečném důsledku mohlo paradoxně způsobit omezení veřejnosti v přístupu k informacím, tedy způsobit opačný důsledek, než zamýšlí žadatel. Dostává se zde do konfliktu právo na informace žadatele a svoboda projevu a právo na informace všech jednotlivců, která jsou mimo jiné realizována a naplněna veřejnou službou rozhlasového vysílání, které zajišťuje pluralitu informací nezbytnou pro demokracii. Povinný subjekt jako veřejnoprávní vysílatel je rovněž subjektem práva podle čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod právě prostřednictvím subjektivních práv jednotlivců jako jejich strážce a realizátor a může se dovolávat jejich ochrany. Je tedy nutné zde posoudit i tento konflikt práv, který paradoxně vychází ze svobody projevu, konkrétně práva na informace žadatele, a svobody projevu všech jednotlivců, která jsou realizována a naplněna veřejnou službou rozhlasového vysílání povinného subjektu. V tomto případě převažuje veřejný zájem na neposkytnutí požadovaných informací o výši finančního plnění

za zhotovení díla či činnost dotčené osoby, které by vedlo k poškození konkurenceschopnosti a ztížení plnění veřejné služby povinným subjektem a v konečném důsledku by mohlo vést k omezení veřejnosti přístupu k informacím, a tedy omezení jejich práva na svobodu projevu a informace.

Předně Úřad konstatuje, že též povinnému subjektu, přestože je vykonavatelem veřejné služby, svědčí právo na obchodní tajemství, neboť při opačné interpretaci by byl oproti ostatním provozovatelům rozhlasového vysílání znevýhodněn a zákon č. 106/1999 Sb. by mohl být zneužíván i ze strany jeho konkurentů na mediálním trhu, kteří by pak mohli *de facto* zdarma využívat znalosti a zkušenosti, na jejichž vytvoření povinný subjekt vynaložil finanční prostředky z koncesionářských poplatků (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2012, č. j. 7 A 131/2010). Při posouzení, zda informace o odměnách, vyplaceným externím spolupracovníkům na provedené dílo, naplňuje současně všechny znaky obchodního tajemství tak, jak je odůvodněno povinným subjektem, však dospěl k závěru, že nikoli.

Úřad dává sice povinnému subjektu za pravdu, že jde o ocenitelnou skutečnost a že povinný subjekt je subjektem hospodářské soutěže, avšak jeho postavení je modifikováno tím, že je subjektem hospodařícím s veřejnými prostředky. Ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. nedává žádný prostor ke správnému uvážení povinného subjektu, když je zde uvedeno, že poskytnutí informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků při poskytování informace, týkající se veřejných prostředků (v daném případě odměn ze smlouvy), se nepovažuje za obchodní tajemství. I kdyby tedy požadovaná informace naplňovala veškeré znaky obchodního tajemství, vzhledem k její povaze by nebylo její poskytnutí porušením obchodního tajemství.

Povinný subjekt dále dostatečně nezdůvodnil, v čem konkrétně spočívá onen negativní následek poskytnutí této konkrétní informace, který by vedl ve svém důsledku k ohrožení konkurenceschopnosti povinného subjektu. Povinný subjekt dostatečně nezdůvodnil, jak by poskytnutí takovéto jednotlivé informace mělo za následek významné zhoršení postavení povinného subjektu jako soutěžitele na mediálním trhu vůči ostatním konkurentům, čímž by mohlo dojít ke ztížení výkonu veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání. Obecným konstatováním bez bližší specifikace je též argument povinného subjektu, že by mohlo poskytnutím informace dojít k citelnému negativnímu ovlivnění hospodářského výsledku povinného subjektu.

IV.

Po posouzení rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí části žádosti, podaného odvolání i všech relevantních skutečností ve vzájemných souvislostech Úřad dospěl k závěru, že odvolání je důvodné. Při posouzení ochrany osobních údajů, zejména pak informací o odměnách dotčené osoby, povinný subjekt neprovedl dostatečně test proporcionality, resp. jeho modifikaci, tzv. platový test. Ze spisové dokumentace nevyplývá, že by povinný subjekt žadatele vyzval k prokázání jednotlivých kritérií tzv. platového testu, což bylo jeho povinností. V rámci podřazení informace pod obchodní tajemství povinný subjekt dostatečně nezdůvodnil, jakým konkrétním způsobem by mohlo dojít k citelnému negativnímu zásahu do hospodaření povinného subjektu při poskytnutí informace; informace o odměně, uhrazené z veřejných prostředků, navíc spadá pod výjimku z ochrany obchodního tajemství.

V rámci nového projednání povinný subjekt předně vyzve žadatele ve smyslu § 4 odst. 3, 4 správního řádu k prokázání jednotlivých kritérií potřebných pro provedení tzv. platového testu, tedy těch, která se týkají osoby žadatele, účelu požadovaných informací, jejich využitelnosti a nezbytnosti z hlediska veřejného zájmu a související veřejné diskuse, k čemuž mu poskytne přiměřenou lhůtu. Následně provede znovu důkladný test proporcionality, kde bude zkoumat veškerá relevantní kritéria. Pokud dospěje znovu k závěru, že požadované informace nelze poskytnout s ohledem na ochranu osobních údajů dotčené osoby, své rozhodnutí řádně zdůvodní.

S odkazem na ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. dále Úřad dospěl k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro to, aby povinnému subjektu nařídil požadované informace poskytnout, a to zejména s ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelné, a tedy v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na výše uvedené nadřízenému orgánu v tomto případě nezbylo, než dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání, jelikož nebylo možné, aby ve věci sám rozhodl. Originální informace zároveň nebyly součástí spisové dokumentace, povinný subjekt zaslal pouze informace v jím pseudonymizované podobě.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu, nelze odvolat.

Praha 26. ledna 2021

Mgr. Monika Bendová
vedoucí oddělení přezkumu
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. Sodales Solonis z. s., Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, ID DS: u2zs3bk
2. Český rozhlas, Vinohradská 1409/12, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, ID DS: rnaadje
3. Dotčená osoba – dle spisu